

மீண்டும் ஜின்னோரு புதிய காவடி

தமிழில் பத்திரிகைகள் விரிந்து கொண்டிருக்கும் சூழலில், ஈழத்தில் இவற்றின் இயங்குதளம் மிகமெதுவாகவே நிகழ்ந்துவருகின்றது.

எனினும் அவ்வப்போது சாதாரண சூழலில் வாழமுடியாத இளைஞர்களினால் இவ் உழல்வுக்குள் தங்களை மாய்த்து விட்டில் பூச்சியாய்ப் போனாலும் அது அலைபென்றும், வியூகம், சரிநிகர், மூன்றாவதுமனிதன் என்றும்.. தோன்றின. (தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன.)

ஆனால் இவற்றின்பணி காத்திரமான முறையில் நிகழ்ந்தாலும் வாசகத்தளத்தில்பெரும் அதிர்வினை ஏற்படுத்தினதா? என்ற கேள்வியை எழுப்ப வேண்டியுள்ளது. எங்கள் சூழலில் வாழும் மாந்தர்கள் எப்பொழுதும் மலிவான எழுத்துக்களையும், பத்திரிகைகளையும், சஞ்சிகைகளையும் வாசித்துப்பழகியவர்கள். அவர்களுக்கு கல்கியும், கல்கண்டும், குமுதமும், ஆனந்த விகடன்மும், ரமணிச்சந்திரனும், சுபாஷம் வைரமுத்தமும், பட்டுக்கோட்டைப்பிரபாகரனும் பிடித்துப்போன சாம்பார்கள். இவற்றிலிருந்து விடுதலை பெறுவதற்கு அவர்களால் முடியவில்லை. இந்த மாயை உடைப்பது எப்படி?

குண்டுச்சட்டிக்குள் குதிரையோடிக் கொண்டிருக்கும் மாந்தர்களைக் கண்ணைக்கட்டி காட்டில் விடுவது எமது நோக்கமல்ல, மின்மினியை உருவாக்கி அதனோடே இயங்க வேண்டியுள்ளது இல்லையெனில் மலிவான எழுத்தும், சக்தி T.V, சக்தி F.M, தென்றலும் பரம்பரையினரின் மண்டைக்குள் களிகளைப் பரப்பிவிடும் இச்செயற்பாடுதான் மெல்ல மெல்ல நிகழ்ந்துவருகிறது. (மாந்தர்களுக்கு போதைகளை ஊட்டும் சின்னத்திரைகள் மந்தைகளாக உருவாக்கிவருவது வேறு விடயம்.) இவற்றிலிருந்து இளைப்பதலைமுறையினரை விடுவிப்பதும் நவீன தமிழின் பால் அக்கறை ஏற்படுத்துவதுமே "மறுகா" பிரதானமாகக் கொள்ளும்.

"மறுகா" படைப்பிலக்கியத்திற்கு முதன்மையான இடமளிக்கும் நவீன தமிழில் அக்கறையும் படைப்புக்கமும் கொண்ட படைப்பாளிகள், விமர்சகர்கள், கலைஞர்கள் சோம்பறித்தனத்தைக் கலைந்து மறுகாவிற்கு எழுத வேண்டும். அதுதான் எங்கள் அவா.

ரகசியமும் முக்கியத்துவமும் கூடிய ஒரு உணர்வு பன்னியைச் சூழ்ந்தது. அவனை அறிந்தவர்கள் சிலருக்குக் கொஞ்சம்தெரியும். ஆனால் ரொம்பச் சொற்பமானவர்களுக்கே எல்லாம்தெரியும். பன்னியின் மனைவி, அம்மா, பாட்டி இவர்களுக்கு மட்டும்தான் சகலமும் தெரியும். மற்றவர்கள், அதாவது சொந்தக்காரர்கள் ஏன் அவன் குழந்தைகள் கூட மண்டையைக் குடைந்துகொள்ள வேண்டியதுதான்.

ஒவ்வொரு நாள் ராத்திரியும் குழந்தைகள் தூங்கப்போன பிறகு பன்னி செருப்புக் காலுடன் விளக்கருகே உட்கார்ந்திருப்பான். கையில் செய்திப்பத்திரிகை இருக்கும். அவனருகே மனைவி மண்டியிட்டிருப்பாள். கணவனது முட்டியில் தலையைப் பதித்தபடி அவனது கண்களை உற்றுப்பார்த்து குசுகுசுப்பாள்.

"நல்லதுக்குத்தான் சொல்றேன். பன்னி எச்சரிக்கையாருக்கனும்...." கன்றுக்குட்டிக் கால்குப் என்றால் பன்னி அந்த இடத்தில் நிற்கமாட்டான். அப்படித்தான் இந்த ஆட்சியையும் அவனால் சகித்துக்கொள்ளவே முடியவில்லை. பன்னி ஒரு கதாநாயகன்தான்.

சிலசமயம் பிரகாசமான முகத்துடன் ஆனால் மௌனமாக வீட்டுக்கு வருவான். அவனுக்கு மிக நெருக்கமானவர்கள் மட்டுமே அறிவார்கள். அவன் நினைத்தால் அவனால் முடிய

மானால் அவர்களுக்குச் சொல்ல அவனிடம் சங்கதிகள் ஏராளம் இருக்குமென்று. சாயங்காலம் அவன் மனைவி பயந்தபடி வெளிப்படையான ரசனையுடன் கேட்கிறாள்.

"மறுபடியுமா"

பன்னி தலையைச் சொறிந்தபடி புஜங்களை வலுவுடன் நீட்டுகிறான். முழுத்தோற்றமும் ஆண்மை மிக்க வலிமையை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது.

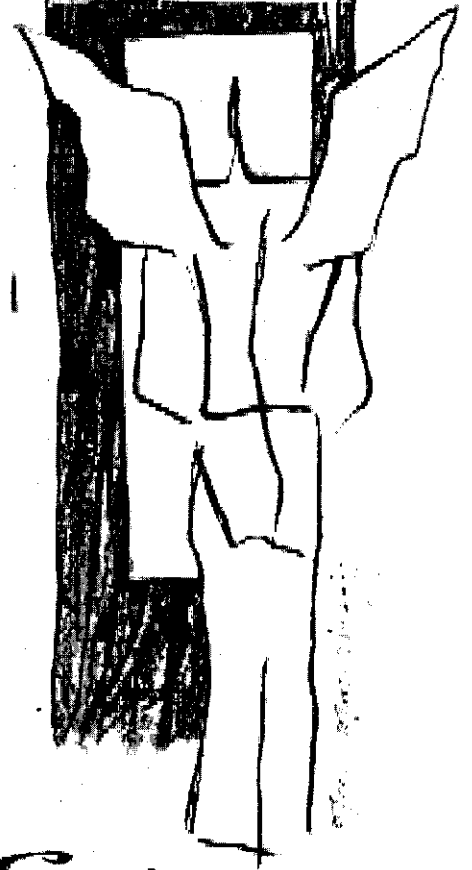
தனது முரட்டுத்துணிச்சலைக் கண்டு தானே ஆச்சரியமடைந்தவளாக மன்னவி கேட்கிறாள்.

"எங்க."

பன்னி எழுந்து கதவுப்பக்கம் போகிறான். அதை பட்டென்று திறந்து யாரும் பின்னால் ஒளிந்திருந்து கவனிக்கிறார்களா என்று உறுதிப்படுத்திக்கொள்கிறான். திரைச்சீலைகளைச் சோதனையிடுகிறான். பிறகு தாழ்ந்த குரலில் பதில்சொல்கிறான்.

"வழக்கமான எடுத்தான்."

மனைவி சொல்கிறாள்.

காவடி பிடி

"நீ."

அந்தச் சின்னவார்த்தையில் எல்லாம் விளங்கிவிடும்.

ஏற்கனவே சொன்னபடி பன்னிக்கு நண்பர்கள் மத்தியில் ஒரு மாதிரி தெளிவில்லாத ஆனால் பரபரப்பான புகழ் உண்டு.

"பன்னி எச்சரிக்கையாருக்கனும்..."

"பன்னிக்கு ஏதாச்சும் ஆபத்தா..."

"அவங்க எங்க ஒதுங்கிக்கிறனும்னு பன்னி அவங்களுக்குக் காட்டிடுவான்....."

அம்மாவுக்கு அவனைப்பற்றிக் கவலை. கவலையிருந்தாலும் பெருமையாகவும் இருக்கும் அவள் எப்போதுமே அவனை "என்னோட மகன்" என்று சொல்லுவாள். அவன் பாட்டி நிமிர்ந்த கிழவி. ஒண்டியாக வசிக்கிறவள். அவளுக்கு ஒரே பெருமை. அவள் எப்போதுமே பயத்தையோ கவலையையோ கூட காட்டிக்கொள்வதில்லை.

தன் மகனிடம் அநாவது பன்னியின் அம்மாவிடம் சொல்லுவான்.

“நம்ம வயசுல எல்லாம் வந்துது வர்ட்டுமனு துணிஞ்சுதான் செய்யணும். நம்ம லட்சியம் நிறைவேறுறதுக்கு பயலில்லாத ஆளுதான் தேவை. இப்ப யூஸ்டேன் உயிரோட இருந்தா அவனும் பன்னி செய்துத்தான் செஞ்சிருப் யான்.”

தன் கொள்ளுப்பேரன் பேத்திகளுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது சொல்லுவான்.

“இவங்க மாதிரி ஒங்கப்பா இருக்காருன்னு நிங்ககெல்லாம் பெருமப்படணும்.”

இறகுகள் அணிந்த தொப்பிகளுடன் ஒரு கம்பெனியைக் கடந்து குதிரைகளில் பாய்ந்து செல்லும் வீரர்களின் படங்களை அவர்களுக்குக் காட்டுவான்.

“இப்படித்தான் ஒங்கப்பாவும் பறந்து போவாரு. அவரு ஓடஞ்சு போயிடுவான்.”

அந்தநேரம் பன்னி ஒரு பொதுக் கூழ்ப்பிடத் துக்குள் நுழைகிறான். எச்சரிக்கையாக பின்னால் கதவைச் சாத்திக் கொள்கிறான். அவனது பிரகாசமான கண்கள் அந்தச் சிறுநறையை ஆராய்கின்றன. துனியாகத்தான் இருக்கிறோமா, மின்னல் வேகத்தில் பென் சிலை பையிலிருந்து எடுத்து கவரில் எழுதுகிறான்.

“கம்ப்யூனிசம் ஒழிக.”

யட்டென்று கூழ்ப்பிடத்தைவிட்டு வெளியேறி வழியில் வரும் வாகனங்களைக் காரிலோ குதிரை வண்டியிலோ தூவி ஒழிக்கொள்கிறான். வண்டி அவன் வீட்டை நோக்கிப் போக வில்லை. கீழே இறங்கி சுற்றுப் பாதையில் வீட்டுக்கு நடக்கிறான். சாயங்காலம் மனைவி வெட்கத்தில் கேட்கிறான்.

“மறுபடியும்.”

யன்னி ரெம்ப நாளாகவே இந்த மாதிரிதான் செய்து கொண்டிருக்கிறான். இந்த ஆபத்தான யிழைப்பு அவன் நரம்புகளைப் பாதித்து துங்கத்தைக் கெடுக்கும் நோய் வந்துவிட்டது. ஆனாலும் அவன் விடப்போவதில்லை.

அவன் எச்சரிக்கையானவன். எப்போதும் தன் கையெழுத்தை மாற்றிக் கொள்வான். அவ் வயப்போது தன் மேஸ்திகாரியின் பேனாவை யும் இரவல் வாங்கிக்கொள்வான்.

“பேணா எங்கருந்து வந்துதுன்னு மட்டும் கண்டுபிடிச்சாங்கன்னா... ஹா... ஹா... ஹா...” தன் தலைவையாதிகாரியின் அசௌகரியத் தையும் தன்னையோ அவரையோ சித்திர வதை செய்யக்கூடியவர்களைத் திசை திரும்பி விடும் தன் சாமர்த்தியத்தையும் நிகழ்த்து அவன் கெட்ட சஞ்சம்போல் சிரிப்பான். கொடுங்கோலர்கள்.

சில கமயங்களில் ஆபத்து பன்னியின் நத்த

நாளங்களை உறையச்செய்யும். முடிவு வந்துவிட்டதுபோல் தெரியும் ஒரு தடவை, உதாரணத்துக்கு, “கத்தோலிக்கர்கள் அடி பணிய மாட்டார்கள்” என்று அவன் கவரில் எழுதிக் கொண்டிருக்கும்போது பலமாகக் கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அவன் இருதயமே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. உறுதியாகத் தெரிந்துவிட்டது. அந்த ஆட்கள் தான் அவனைத் தேடிவந்திருக்கிறார்கள். அவசரம் அவசரமாக அந்த வாசகத்தை அழித் தான். தட்டும் சத்தம் தொடர்ந்தது. பென் சிலை விழுங்கி விட்டு கதவைத்திறந்தான். வெளியே ஒரு தடியான மனுசன் சிவந்த முகத்துடன் நின்றிருந்தான். அவன் கையில் ஒரு ரூட்கேஸ் தொங்கியது. அரசாங்க வழக் கறிஞராக இருக்குமோ. ஒரு வார்த்தைகூட பேசாமல் அவன் பன்னியை ஓமாகத் தள்ளிக் கொண்டு கழிப்பறைக்குள் நுழைந்து கத வைப் பூட்டிக்கொண்டான். பன்னிக்கு அந்தச் சம்பவம் மறக்கவில்லை...

அவன் கழிப்பறை ஊழியர்கள் எல்லாரையும் ரெம்பச் சந்தேகத்துடன் பார்த்தான். அவர் களில் ஒருத்தன் போலீஸ் உளவாளியாக இருந்தாலும் இருக்கும். யார்கண்டார்கள்.

பனிக்காலத்தில் ஒரு நாள் அவன் வழக்கமான போர்க்களத்தை நோக்கி வீரநடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தான். அப்போது எதிர்பாராத ஒரு காட்சியைப் பார்த்து விளைந்து விழுவிலுந்து நின்று விட்டான். கழிப்பறையின் கதவு மூடப் பட்டிருந்தது. அதுக்குக்குறக்கே சாக்பீஸி னால் ஒரு கொடுமான அறிவிப்பு எழுதப்பட்டிருந்தது. சந்தேகமே இல்லை எதிரியின் கை வரிசைதான்.

“பழுதுபார்ப்புக்காக மூடப்பட்டுள்ளது” போர்க் குழப்பத்தில் வாளை இழந்த குதி ரைப்படை வீரனைப் போல் பன்னி உணர்ந் தான்.

ஆனாலும் தொடர்ந்து போரிட முடிவு செய் தான். ரயில் நிலையத்துக்குப்போனான். அங்கே அவனது இலக்கை நோக்கி அதே திசையில் போர்வீரர்களின் அணியொன்று போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தான். அவ னுக்குச் சந்தேகம் கிளம்பியது. ஆக அவர் கள் “பழுதுபார்ப்புக்காக மூடப் பட்டுள்ளது” என்று நம்பிக்கைத் துரோகமாக தப்பிக்கும் தத்திரத்தைக் கையாண்டது மில்லாமல் அவசர நிலையைப் பிரகடனப் படுத்தவும் தீர்மானித்து விட்டார்கள். எல்லாப் பொதுக் கூழ்ப்பிடங்களையும் துருப்புக்கள் வசப்படுத்தி விட்டதாக அவன் மனக்குப்புட்டது. ஆனால் அவர்களைக் காட்டிலும் அவன் கெட்டிக்காரன். எசுபிரிசுகான திட்டங்களிலிருந்தே அது தெரிந்தது. அவர்களால் அவனைப் பிடிக்க முடியாது.

ஜோர்டல் போலீஸியா சமூகச் சிறுநுண்டிச் சாலை, “முதல்தர ருசியரின்” உட்பட நகரத் தில் அவனது இலக்குகளை அடைந்து

கேந்திரங்களும் கைப்பற்றப்பட்டு விட்டது நிச்சயம். வேறு இடங்களில் தாக்க முடிவு செய்தான். கடைசி வார்த்தை அவனுடைய தாயிருக்கும்.

ஒரு ரயிலில் ஏறினான். முதல் ஸ்டேஷனி லேயே இறங்கி விட்டான். கீழே பள்ளத்தாக்கில் தென்பட்ட எளியகுக்கிராமத்தை நோக்கி நடந்தான். முதல் வீட்டை அடைந்ததும் கழிப்பிடம் எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்டான். அவர்களுக்கென்றால் ஆச்சரியம்.

“என்ன, நாங்க காட்டுக்குள்ளுதான் கொல்லைக்குப்போறது வழக்கம்” என்று சொன்னார்கள்.

அடர்ந்த புதர்களுக்கிடையே இருள் பரவிக் கொண்டிருந்தது. நல்லபடியாய் நடக் குமா என்று நினைத்தான். புதருக்குள் நுழைந்தான். அங்கே பனிப்பரப்பில் ஒரு குச்சினால் எழுதினான்.

“ஜெனரல் பிராங்க்கோ” ஒங்களுக்கு வசமாக்குடும்பாரு.”

அவன் வீடு திருமபினான். குதிரை வீரனின் சிறகுகள் தனக்குப்பொருத்தமாக இருக்குமா என் வியந்தபடி ராத்திரி கண்ணாடிக்கு முன்னால் ரெம்பநேரம் நின்றிருந்தான்.

ஸ்வோமிர் மரோஸெக்

தமிழல் - பூமணி

நன்றி - யானை

ஒரு காக்கையின் சாவு

அதிகாலையை அரட்டி நகல் உண்டு என் மகனின் பிராக்கை திருப்பி சிலசமயம் தொடர்ந்து கத்தி என் எரிச்சலைக் கிளப்பும் அந்த ஏரண்டிக்காக்கை இன்று மின்கம்பியில் சிக்கி இறந்திற்று.

விபத்தில் சிக்குண்டு அவலது இனம் தெரியாதோரால் கடப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு மனிதனின் வெற்றுடல் போல கிடக்கிறது அந்தக் காக்கை.

அதன் மரணத்தில் காக்கைகள் கூடிக்கரைந்து ஒவ்வொருத்தர் காதுகளினுள்ளும் ஒற்றுமையை உரக்கச் சொல்லிற்று.

மின்சாரம் இரவுகளுக்கு பகலைக் கொடுத்திடினும் மின்சாரம் மீதான வெறுப்பு அதிகமே இந்தக் காக்கையின் உயிரை முறித்துப் போட்டதில்

என் வீட்டுக் கோடியில் தனித்து நிற்கும் மரமொன்றில் அதன் குஞ்சுகள் அநாதரவாய்

றகுமான் ஏ. ஜமீல்

ஒவ்வொருவரும் ஒரு உணர்வை வெவ்வேறு விதமாக வெளிப்படுத்துகின்றனர். குழந்தை தனக்கு நேரும் ஒவ்வொரு உறுத் தலுக்கும் அழகையே வெளிப்படுத்துகின்றது. அதை தாயினால் என்ன தேவை என உணர்முடிகின்றது - தாய் குழந்தையுடன் இணைந்து இருப்பதனால்.

ஒரு மனிதரை இன்னொரு மனிதர் எப்படிப் புரிந்துகொள்கின்றார். அவரின் உணர்வு களுக்கு மற்றையவர்கள் எப்படிப்பட்ட அங்கீகாரத்தை அளிக்கின்றார்கள். அல்லது எப்படி எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள்.

புரிதல் என்பது எதற்கும் அவசியப்பட்டது. இலக்கியம், கலை பற்றியான புரிதலை இன்னமும் சிக்கலுடன் எதிர்கொள்கின்றோம். இதனால் பலவற்றை நிராகரிப்புச் செய்கின்றோம்.

ஒரு இலக்கியப்படைப்பைப் படிக்கும்போது எழுத்தாளரின் பின்னணியை வைத்துக் கொண்டு அவருக்காக பிரதியை நிராகரிக்கும், சிலாக்கிக்கும் நிலையை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாய சூழ்நிலை எம்மத்தியில் உள்ளது.

நற்குணங்களும் வீரமும் நிறைந்த நாயகனும், அவனுக்கு எதிர்குணங்களைக் கொண்ட குரு ரமான வில்லனும், பண்பாட்டை கட்டிக்காக்கும் பெண்ணும் உற்ற இலக்கியங்களை புகழ்ந்து பாராட்டும் நாம், நமது அவலங்களைக் காட்டும், உணர்வுகளை வெளிக்காட்டும் இலக்கியங்களை, கலையை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதன் நிலைப்பாட்டை புரியாமல் அல்லது புரிய எத்தனிக்காமல் - வேண்டாதவை, புரியாதவை என ஒதுக்கி வைக்கின்றோம். அதாவது சமூகத்துள் இருந்து உள் வாங்கும் விடயம் ஒன்றை தன்னுடைய அனுபவத்துடன் ஒன்றித்து ஒரு படைப்பாக்குகின்றான்.

இதிலிருந்து படைப்பை புரிய எழுத்தின் அனுபவத்துடன் ஒன்றிக்க வேண்டிய தன்மை புலப்படும்.

வாசிப்பதன் மூலம் பொழுது கழியலாம். பொழுதைக்கழிக்க வாசிப்பது என்பது வியாபார நோக்கை முதன்மையாகக் கொண்டு வரும் படைப்புகளுக்கு மட்டும் பொருந்தும் இந்த வகைக்குள் இந்தியாவில் இருந்துவரும் பல சில்லறை ஏடுகளை இனங்காட்டலாம். இவற்றை புரிய வாசிப்பு அறிவுமட்டும் போதுமானது. இலக்கியதரம் வாய்ந்தவை எனக் கருதும் கலைத்துவத்துடன் கூடிய சமூக அக்கறையை உள்வாங்க சிந்தனையும் தேவைப்படும்.

இப்படைப்புகள் பல சாதனைகளை செய்கின்றது. வாசகருக்கு ஒரு புது உணர்வை, புது அனுபவத்தை, புது அறிவை, புது எச்சரிக்கையை ஏற்படுத்தி புதியதொரு மனிதராக நம்மை நமக்கும், பிறருக்குமன் காட்டக் கூடியது மட்டுமன்றி, நம் நிலையை உணரப் பண்ணுவதிலும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. இதனாடு இலக்கியங்கள் ஏற்படுத்திய போராட்டங்களையும் கண்டு கொள்ளலாம். அத்தகைய வலிமை இப்படைப்புகளுக்கு குண்டு.

இத்தகைய படைப்பு ஒன்றை புரிய முனைகையில் முதலாவதாக அதனுடன் - அது வெளிப்படுத்தும் உணர்வுடன் இணைய வேண்டிய நிலை உள்ளது. அப்போது அதன் பூரண மான தாக்கத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இப்படைப்புக்குறித்து நம்மைச் சிந்திக்கத் தூண்டும். அப்படைப்பு குறித்து மேலதி கமான கேள்விகளை நம்முன் எழச் செய்யும் மலின எழுத்துக்கள் இவை எதையும் செய் வதில்லை அரைத்த சம்பலை மீண்டும் மீண்டும் மீண்டும் அரைப்பது போல அரைத் துக்கொண்டு வாசகரை ஒரு பொம்மையாகக் கருதியே செயற்படுகின்றது. காதல் - சோகம் - குடும்பம் என்ற வட்டத்துள் இன்னமும் கட்டிப்போட முனைகின்றன. இவைகளை புரிய வாசிப்புப் பழக்கம் மட்டும் போதுமானதாக இருக்கின்றது - இதை வாசிப்பின் முதற் படியாகக் கொள்ளமுடியும். ஆனால் உணர்வை மொழியாகக் கொண்டவற்றுக்கு வாசகரின் உணர்வு பூர்வமான இணைவு அவசியமாகின்றது.

தன்னை ஒரு சிறந்த வாசகர், இலக்கியவாதி எனக் கருதிக்கொண்ட - கூறிக் கொள்ளும் பிரதிநிதிகள் இது

புதிதான ஓர் நாயகன்

-திசேரா-

மக்களுக்கு விளங்காது" என்ற முத்திரை குத்திவிடுவதுடன், வாசித்து புரிய முடியாது அல்லது விளங்காது என்ற பட்டியலினுள் இட்டு அதையே அடுத்த தலை முறைக்கும் கையளிப்புச் செய்கின்றனர். இதனால் ஒரு சிறந்த படைப்பு இருட்டடிப்புச் செய்யப்படுவதுடன், இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கு மந்தகதியடைகின்றது. இத்தவறின் ஆரம்பம் எங்கு தோன்றுகின்றது.

வாசிக்க புத்தகம் கேட்டு தொந்தரவு செய்யும். சாதாரணதர பரிட்சை எடுத்துவிட்டு விடு முறையில் வீட்டில் இருக்கும் பெண்ணுக்கு "கபாலபதி" தொகுப்பை வாசிக்கக்கொடுத்தேன். இரண்டு தினங்களின் பின்னர் வந்த அவள் இரண்டு விடயங்களை கூறினாள்.

i. இதை வாசித்தபின்னர் சரியான பயமாக இருந்தது அதனால்தான் ஆணி வைத்துக் கொண்டு வந்தேன் என தலைமுடிக்குள் வைத் திருந்த ஆணியைக் காட்டினாள். இது ஒவ்வொருவர் மனநிலையையும், அனுபவமும் சம்பந்தப்பட்ட விடயம்.

இலக்கியங்களை புரிந்து கொள்வதற்கு எடுக்கக்கூடிய முயற்சிகள் என்னவென்பதை நோக்கமுயலும் முன் இக்கட்டுரையை பிரித்துக் கொள்வது இலகுவானதாக இருக்கும்.

i. படைப்பு எங்கிருந்து ஆரம்பமாகின்றது

ii. அது என்ன செய்கின்றது

iii. அதைப் புரிவது எப்படி - (வாசகரின்) எமது பங்கு என்ன? உணர்வு, அனுபவத்திற்கு கலைத்துவ தன்மையை கொடுக்கையில் அது கலையாக, இலக்கியமாக பரிணமிக்கின்றது எனலாம். அனுபவமும், அறிவும் இணைந்த உணர்வின் மொழியே இலக்கியம் அறிவு சார்ந்த அனுபவ உணர்வு எங்களின் சமூகத் தில் இருந்து பெறப்படுகின்றது. நானும், நீங்களும் அனுபவித்த ஒன்றாகவும் அல்லது கண்ட, கேட்ட ஒன்றாகவும் கூட இருக்கலாம். இப்படைப்பின் வெளிப்பாட்டை சுந்தரராமசாமி கதையையும் ஒரு கலை என்று நம்புகின்ற கலைஞன் தன்னுடைய ஆத்மாவைப் பிரதிபலிக்கத் தோதான உடைந்த கண்ணாடித் துண்டுகள் எங்கேயாவது கிடைக்கின்றனவா என்று பார்த்துக்கொண்டே போகின்றான். அதில் ஒரு துண்டைப் பொறுக்கி தன்னுடைய கலை ஆத்மாவின் ரசத்தை கொஞ்சம் அதன் பின்னால் பூசுவைக்கின்றான் அப்போது நமக்கு நம்முடைய முகத்தை அதில் பார்க்கக் கிடைக்கின்றது. ரசிக்கின்றோம். ரசிப்பது கண்ணாடித் துண்டையல்ல கலைஞனின் ஆத்மாவை"

2. இந்தக்கதைகளில் உள்ளதெல்லாம் உண்மையாக நடந்ததா? இது ஒரு விடயத்தை கோடிட்டுக் காட்டியது. புரிதல் என்பது ஒவ்வொருவரின் நிலையைப் பொறுத்தது. புரியாமை என்பது முயற்சி செய்யாமை, சோம்பேறித்தனம்

இதனடிப்படையில் புரிவதற்கு

- விளங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்ற முனைப்பு

- படைப்பை உள்வாங்கும் மனநிலை

- படைப்பின் உணர்வுடன் ஒன்றுபடுதல்.

- படைப்பின் பாத்திரமாக அதனுள் நுழைதல்.

போன்ற விடயங்களை கவனத்திற் கொள்வது ஓர் புரிதலை இலகுவடுத்திக் கொள்ளலாம். இன்னமும் ஆர்வமிருப்பின் திரும்பத் திரும்ப வாசிக்கலாம்.

ஆரம்பம் சிரமம் தரக்கூடியதாகவும், நேர அவகாசத்தை கூடுதலாக எடுப்பதாகவும் இருப்பினும் தொடர்பயிற்சியும் முயற்சியும் சிறிது காலத்தில் பயனளிக்கும்.

"..... வாசிப்பில் வாசகரின் மனப்பக்குவம் முக்கியமாகும் இந்த அடிப்படையில் வாசகர்களை இரண்டு நிலைப்படுத்திப்பார்ப்பார்கள்.

அ) அவர்களின் உடல்வயது
(Physicalage)

ஆ) அவர்களின் மனவயது
(Mentalage)

உடல் வயதில் கூடியவர்கள் பலர் மனவயதில் குறைந்தவர்களாக இருப்பார்கள். தமிழின் சரளஞ்சக எழுத்துக்கள், புனை

காணலாம். இங்கே மலிவான எழுத்துருக்கள் சிலவற்றை எடுத்துக்காட்டி அவ்விதழின் அடிப்படை நோக்கத்தை விளக்கிக்கொள்ள முயல்வதே நோக்கமாகிறது.

தினமுரசு முதலில் எடுத்துக் கொள்வோம். கண்கவர் வண்ணங்களில் சினிமா நட்சத் திரங்களின் முகங்களை முகப்பில் தாங்கி வாராவாரம் எங்கள் வாசல்கள் தேடிவரும் வசந்தமாக சூடு - சுவை - சுவாரசியம் -

இறக்கிவிடாமல் கைகளுக்குள் சிறைப்படுத்தி மடியில் அமர்த்திய படியே கீழே அமர்ந்தான் இமயன். அந்நிலையில் அவளைச் சுற்றியிருந்த வலதுகையை அவள் இடையில் செலுத்தினான். செலுத்திய இடைப்பகுதி சிறிது சாய்ந்திருந்ததால் அதன்கீழே இருந்த மேலேழுச்சியிலும் அந்தக்கைபட்டது. அந்தக் கையும் ஸ்பரிசுத்தாலும் அது தவழ்ந்து திடீரெனத் தங்கிவிட்ட. இடத்தின் காரணத்தாலும் தன்யா பெரிதும் நிலை குலைந்

மலிவான எழுத்துருக்களின் அறிமுகம்

-இராகவன்-

கதைகள் பெரும்பாலும் 18-35 வயதினரை நோக்கியே எழுதப்பட்டிருந்தவை அவதானிக்கலாம். "(தமிழ் இலக்கியவரலாற்றில் இதழ்கள்-விரிவான ஆய்வுக்கான முற்குறிப்புக்கள் சில - பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி - தேசிகம் - இலக்கணவித்தகர் இ. நமசிவாயதேசிகர் சதாபிஷேகார்ப்பண மலர் (2000) பக்கம் 79). எனும் சுற்றினை அடிப்படையாக வைத்து மலிவான எழுத்துருக்களின் அறிமுகம் நிகழ்த்தப்படலாம். ஏனெனில் மலிவான எழுத்துருக்கள் முழுமையாக வாசகர்களின் மனப்பக்குவத்தின் அடிப்படையில் அவர்களின் உடல்வயது, மனவயது என்பவற்றின் இயங்குதளத்தில் பிரசவமாகி வளர்ந்து உருப்பெருக்கமடைந்து இனவிரந்தியில் முன்னணிவகித்து வருகின்றன. இவ்வகையிலான எழுத்துக்களைப் பிரசுரித்துவருவோரின் பிரதான நோக்கம் உச்சவருமானமாகும். அந்நோக்கத்தை அடையும் பொருட்டு வாசகர்களின் நாடித்துடிப்பை அறிந்து தமது புனைவுகளை பிரசுரிப்பதே அவர்களின் தலையாய கடமையாக உள்ளது. சமூக, பொருளாதார, அரசியல் ரீதியாக இவ்எழுத்துருக்கள் பிரசவமாகின்றபோதும், ஒரு குறுகிய வாசகர்வட்டத்தையே இதன் மூலம்பெற இயலும் என்ற அனுபவத்தினால் "பாலியல்" எனும் தளத்திலேயே இவ் எழுத்துருக்கள் பிரசவமாகிவருகின்றன. இதனால் உலகளாவிய ரீதியில் பரந்தளவிலான வாசகர்வட்டத்தை திரட்டி பணம் பண்ண ஏது வாயுள்ளது.

மலிவான எழுத்துருக்கள் எனும்போது அவை தனித்து எழுத்துகளின் கோர்வைகளாக அமையும் பத்திகளை கருதுவதில்லை - புனைவுக்கேற்ற காட்டுருக்களையும் கொண்டு இருக்கவேண்டும் - நடை முறையில் நாங்கள் உணரும் வெகுசன இதழ்களிலெல்லாம் மலிவான எழுத்துருக்கள் பக்கத்துக்குப் பக்கம் - உணர்ச்சிகளைத் தூண்டும் வகையில் விரவிக்கிடக்கக் காண்கிறோம். தனித்து "பாலியல்" என்ற மகுடத்தினுள் வரக்கூடிய சினிமா, தகவல்வழங்கல், இலக்கியம் தொழில் நுட்பம், விளையாட்டு... எனும் வெவ்வேறு பிரிவுகளில் இதன் இயக்கத்தை இனங்

அதுதான் தினமுரசு எனும் மகுட வாசகத்தோடு வெளிவரும் தினமுரசின் எல்லாப் பக்கங்களும் மலிவான எழுத்துருக்கள் கண்சிமிட்டக்காணலாம். குறிப்பாக 12, 13(நடுப்பக்கங்கள்) 16, 21 ஆகிய பக்கங்களில் மலிவான எழுத்துருக்களின் செல்வாக்கு மிகுந்திருப்பதனை அவதானிக்கலாம் குறிப்பாக ஓரிதழிலிருந்து சில எடுத்துக்காட்டுக்கள்.

1. அம்மணி படும்பாடு

சோரா சுலைமான் என்ற இங்கி லாந்துப் பெண்மணி லண்டன் கேபிடல் ரேடி யோ என்ற வானொலியில் செய்திவாசிப்பாளராக வேலைபார்த்து வந்தார். ஆசை யாரை விட்டது? பி.பி.சி. தொலைக்காட்சியில் செய்திவாசிப்பதற்காக விண்ணப்பித்தார். அம்மணியின் அபரிதமான மார்பு வளர்ச்சி காரணமாக டி.வி. நேயர்கள் யாரும் செய்தியைக் கேட்பதைவிட பார்ப்பதையே அதிகம் செய்தார்கள். இதனால் டி.வியில் இவருக்கு வேலைகிடையாது என்று பி.பி.சி கைவிட்டு விட்டது. பாவம் மீண்டும் வானொலிக்கே திரும்ப இருக்கிறார் இவர். நேர்முகப் பரீட்சைக்குச் செல்லும்போது சாதாரணமாகவே பதற்றம் வருவது அனைவருக்கும் இயல்பு. அங்கு என்ன கேள்விகேட்பு படுமோ என்று பலதையும் பற்றி யோசிக்கவைக்கும் ஆனால் இங்கே வேலை இல்லாமல் போவதற்கு வித்தியாசமான தடை. இரசிகர்களே இதற்கொரு கண்டனம் தெரிவிப்புகளேன்.... (இத்தகவலுக்குமேலே இரசிகர்களின் ஆவலைப் பூர்த்திசெய்யும் விதத்தில் சோரா சுலைமானின் தோற்றம்). (வாரமலர் தினமுரசு டிச. 21-27, 2003 - பக்கம் 16).

2. '.....'நம்முடைய இடம் வந்துவிட்டது'

இமயன் கிசகிசப்பாய் அவள் காதருகே சொன்னான். காதுகளை அப்படியே கல்வி உண்டுவிடுவதுபோல அந்த உதடுகள் அதிர்ந்ததை தன்யா குறு குறுப்பாய் உணர்ந்தாள். திமிறுவதை நிறுத்தி அவன் கழுத்துக்குள் முகத்தைப் புகைத் தான் அவளைக்கீழே

தான்....." (கண்ணோடு கண் கலந்தால் வாய்ச்சொற்கள் பயனில்". இலக்கிய நயம் - தருவது "முழ"இல்யன் - "சாண்" இல்யனின் வாரிசு - பக்கம் 21 தினமுரசு ஜன 18-24, 2004). சங்க இலக்கியப்பாடல்களை விளக்கும் உரை நடுப்பகுதியாய் தொடர்கிறது. இந்த இலக்கிய நயம் - இலக்கியத்தில் நயக்க எவ்வளவு விடயங்கள் இருந்தும் முழுமையினால் தன்யாவின் மேலேழுச்சி களைத்தான் நயக்க முடிகிறது. □

(தொடரும்....)

ஆசிரியர்

த. மலர்ச்செல்வன்

வருடச்சந்தா - ரூ. 66.00

ஆறு மாதச்சந்தா - ரூ. 33.00

காசுக்கட்டளைகள், த. மலர்ச்செல்வன், என்ற பெயருக்கு, ஆரையம்பதி அஞ்சலகத்தில் மாற்றும் வகையில் எடுக்கப்பட்டு அனுப்பப்படல் வேண்டும்.

ஆசிரியர்

மறுகா

ஆரையம்பதி - 03,

மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

அட்டை, புத்தக வடிவமைப்பு, ஊல் அச்சாக்கம் போன்றவற்றை நவீனமுறையில் செய்துகொள்ள: 'மறுகா' - தொலைபேசி. 065 2247014

புனைகதை சார்ந்த சிறுகதையும் நாவலும் உலகப் பொதுவான இலக்கிய வடிவங்களாகின்றன. ஆகவே, இன்றைய இளம் எழுத்தாளர்கள் மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களுக்கு அறிமுகமாவதும் வாசிப்பதும் அத்தியாவசியமானவை. ஏனெனில், புதிய அனுபவங்கள், புதிய பார்வைகள், புதிய உத்திகள் என்பன அவற்றினூடே எழுத்தாளர்களை வந்து சேர்க்கின்றன. அவை எழுத்தையும் 'எழுத்தாளரையும்' வளம்படுத்துகின்றன.

புனைகதைசாரா இலக்கிய வடிவங்களான சுயசரிதை, வாழ்க்கைவரலாறு, உண்மைக்கதை, நாட்குறிப்பு கடிதங்கள், முதலியனவும் பிறமொழிகளில் கணிசமாக வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. தமிழில் இவற்றின் வரவு குறைவே. இவையும் புத்துலகின் திறவு கோல்கள் என்பதனை நாமறிய வேண்டும்.

ஆக, மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களை அறிமுகம் செய்வதும் வாசிக்கத்தூண்டுவதும் இப்பகுதியின் நோக்கமாகின்றன.

இவ்விதத்தில், கன்னடத்தில் வெளியாகி, பலரது பாராட்டினையும் பெற்ற தலித்குய சரிதை நூலான "ஊரும் சேரும்" நூல் அறிமுகம் இங்கே இடம்பெறுகின்றது.

-2-

மராட்டிய மொழிச்சொல்லான "தலித்" என்பதன் பொருள் விரிந்தது. "ஒதுக்கப்பட்டவர் அல்லது ஒடுக்கப்பட்டவர்" என்பது அதன் ஒரு பொருள். இவ்விதத்தில் அது தாழ்ந்த சாதியினரைக் குறிக்கும். ஆண்டுகள் பலவாய் உயர்சாதிப்பினரால் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட தலித்குய இந்நியாவில் 1970 தொடக்கமே இலக்கியங்களுடாகப் பேசத் தொடங்கினர். இத்தகைய தலித் இலக்கியங்களுள் மராட்டிய, கன்னட படைப்புகள் தமிழ்ப்படைப்புகளைவிட உன்னதமானவை. இம்மொழியில் வரும் தலித் படைப்புகளுள் சுயசரிதை நூல்கள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. ஆரம்பநிலையில் சுயசரிதைகள் அதிகளவிலே வெளிவருவது தவிர்க்க இயலாததே. ஒருபுறம் கோபங்களின் - கொடூரங்களின் - குமுறல்களின் - அவமானங்களின் பதிவுகளாகவும் மறுபுறம், எதிர்ப்புகளின் தன்னம்பிக்கைகளின் - கற்றுணிவுகளின் பதிவுகளாகவும் இவை வெளிப்படுகின்றன.

-3-

"ஊரும் சேரியும்" நூலிற்குரியவரான சித்தலிங்கையா என்பவர் கலிஞர், நாடகாசிரியர், கட்டுரையாளர், ஆய்வாளர், பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர். சட்டமேலவை உறுப்பினர். வறுமையும் போர்க்குணமும் நிறைந்த தலித்துகளின் வாழ்வு குறும்பும் கிண்டலும் மிகுந்த தொணியில் இவரது சுயசரிதையில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

-4-

"சேரியில் கடைசி வீடு எங்களுடைய வீடு. அதற்கும் அடுத்து கடைசியாய் எப்பொழுது

தாவது இன்னொருவீடு இருந்திருக்குமோ என்னவோ? அதன் கூரையெல்லாம் சரிந்து, விழுந்துகிடக்க, வெறும் மூன்று அல்லது நான்கு அடி உயரத்திற்கு குட்டிச்சுவர் மட்டும் எஞ்சியிருந்தது. நானும் மற்ற வீட்டுப்பிள்ளைகளும் சேர்ந்து, அந்தக்குட்டிச்சுவர் மேல் நின்று ரொம்ப தூரத்திற்குப்பார்வையை வீசி, வேலைக்குப் போயிருந்த எங்கள் அம்மா, அப்பாவைத் தேடுவோம்" சீக்கிரம் வீட்டுக்குத் திரும்புங்கள்" என்று கூவி அவர்களுக்குச் செய்தி அனுப்புவோம். எங்கள் அழைப்பு

சுயசரிதையில் அவ்வப்போது இடம் பெறும் சம்பவங்களுள் சில, அடக்கமுடியாத சிரிப்பலைகளாகக் கிளம்புவதுமுண்டு. வீடு சிறிதாக இருந்தமையால் இளமைக்காலத்தில் சித்தலிங்கையாவின் பொழுதுகள் சடுகாட்டிலும் கழிந்தன. அவ்வேளைகளில், ஒருநாள் இவ்வாறு நிகழ்கிறது:

"என் நண்பர்கள் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வருவதுண்டு அப்போது என் அம்மா, அவர்களிடம் "பையன் சடுகாட்டுல இருக்கிறான்" என்று சாதாரணமாய்ச் சொல்

ஜன்னல்களின் ஊடே....

செ. யோகராசா -

அவர்களின் காதல்களில் விழுந்ததோ இல்லையோ எங்கள் முகங்கள் கூட அவர்களுக்குத் தெரிந்ததோ இல்லையோ எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது.... வழக்கம் போல் எங்கள் வீட்டுக்குப் பக்கத்திலிருந்த குட்டிச் சுவரின்மேல் நானும் மற்ற பிள்ளைகளும் நின்று அப்பா அம்மாவைத் தேடிச் கூவிக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு காட்சி தெரிந்தது. ஐயரின் நிலத்தில் இரண்டுபேர் தம் கழுத்தில் நுகத்தடியைச் சுமக்க ஒருவன் கலப்பையை அழுத்தி உழுது கொண்டிருந்தான். நுகத்தடியைச் சுமந்த இருவரும் எருதுகள் போலச் சென்று கொண்டிருக்க, மூன்றாவது ஆள் பின்னால் இருந்து உழுத அக்காட்சி ஏதோ மாயாஜாலக் காட்சியைப் போல இருந்தது. ஆனால் நுகத்தடியைச் சுமந்த இருவரில் ஒருவர் எனது தந்தை என்று தெரிந்தபோது என் மனதில் இளம்புரியாத வேதனை பரவியது. நாங்கள் இருந்த பக்கமாய்வந்த சில பெண்கள், "பாவம்... தேவண்ணனுக்கு வந்த கஷ்டத்தப்பாரு..." என்று சொன்ன வார்த்தைகள் என் காதில் விழுந்ததும் என் மனவேதனை இரண்டு மடங்காகியது. எருது போலக் கலப்பையை இழுத்துவிட்டு சாயங்காலமாய் வீட்டுக்குவந்த அப்பாவின்தோள் களுக்கு ஒத்தம் கொடுத்தான் அம்மா...."

மேற்கூறியவாறு குழந்தைப்பருவத்து நினைவுகளுடன் ஆரம்பிக்கும் "ஊரும் சேரியும்" தொடர்ந்து, இளமைக்காலம், கல்லூரி நாட்கள், கட்சித் தொடர்புகள் பற்றிய நினைவுப் பகிர்வுகளாக வெளிப்படுகிறது.

வாள். ஏனென்றால் பொழுது சாய்ந்ததும் நான் சடுகாட்டுக்குச் சென்று விடுவேன். ஒரு நண்பன் ஏதோ ஒரு ஊரிலிருந்து என்னைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். "சித்தலிங்கையா எங்கே? என்று கேட்டான். அவன் வழக்கம் போல் "அவன் சடுகாட்டுல இருக்கறான்" என்று சொல்லிவிட்டான். ஏதோ கவலையில் முழ்கியிருந்த என் தாயைப் பார்த்து அவள் தூக்கத்திலிருப்பதாக எண்ணிக் கொண்டான். உடனே நான் இறந்து போயிருக்க வேண்டுமென எண்ணி அழ ஆரம்பித்து விட்டான்....."

-5-

இச் சுயசரிதையில் வறுமையும் கொடுமையும் விரவியிருப்பினும் இவற்றிற்கும் மேலாக இன்னொன்று வெளிப்படுகின்றது. அதுதான் வறுமையை, கொடுமையைப் பற்றிய பயமின்மையாகும். இத்தன்மை எல்லாத் தலித்படைப்புகளிலும் இடம்பெறுவதுதான். ஆயினும், இவ்விடயத்தை கையாள்கின்ற முறையிலேயே ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் வேறுபடுகின்றனர். சித்தலிங்கையாவும் தனக்கேற்ற முறையில் அவற்றை எதிர்கொண்டு, அவற்றைத் தாண்டும் வழி முறைகளைக் காட்டுகின்றார். வாசிப்பதனுடாகவே அவற்றையெல்லாம். நாம் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

-6-

இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பாளர் பாவண்ணன் தமிழின் குறிப்பிடத்தக்க படைப்பாளர். முன்னரும் வேறு கன்னட நூல்களை (எடு: புதைந்தகாற்று) தமிழுக்குத்தந்தவர். இவராலும் வேறுசிலராலும் தமிழிற்கு அறிமுகமான கன்னட எழுத்தாளர் ஞானபீடப்பரிசு பெற்ற சிவராமகாரந் ("மண்ணும் மனிதரும்", அழிந்த பிறகு பாட்டியின் நினைவுகள்) யு. ஆர். அனந்தமுர்த்தி ("சம்ஸ்கரா பிறப்பு") அரவிந்த மாளகத்தி (கவர்மென்ட் பிரமாணன்) முதலானோர் இவ்வேளை நினைவிற்கு வருகின்றனர். இவையும் தமிழில் வெளிவந்துள்ளன. ஆக, தமிழில் வெளிவந்துள்ள இப்படைப்புகளுக்கும் நாம் அறிமுகமாவது எமது காலத்தின் தேவையென்றால், எழுத்து நவீன இலக்கிய உலகின் அவசரத் தேவையுமாகும்!

சிறுகதையாளர் புதுமைப்பித்தன் க. ருபேசன்

தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றம் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலப்பகுதியாகும். தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடியாக யாரைக் கொள்வது என்பது பற்றிய விவாதங்கள் ஒரு புறமிருக்க வ. வே. சு. ஐயரின் “வரணேரிவேங்கட சுப்பிரமணிய ஐயர்” மங்கையர்க்கரசியின் காதல் முதலிய சிறுகதைகள்” (1917ல் முதற்பதிப்பு வெளிவந்தது) எனும் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற “குளத்தங்கரை அரசமரம்” எனும் சிறுகதையினைக் கொண்டு, இவரையே தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடியாகப் பலரும் கொள்வர்.

வ.வே. சு. ஐயரோ, அல்லது அவரது காலத்திலும்சரி அவரைத் தொடர்ந்து அதே காலத்தில் சிறு கதைகள் எழுதியோரும் சரி தமிழ்ச் சிறுகதைக்கென பொதுவானதும் தனித்துவமானதுமான ஒரு போக்கினை உருவாக்கி எழுதத் தொடங்காத ஒரு காலகட்டத்தில்தான் புதுமைப்பித்தன் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் நுழைந்தார்.

புதுமைப்பித்தன் எழுத்துலகில் நுழைந்த காலம் 1933 October 18ல் தனது “குலோப் ஜான் காதல்” எனும் சிறுகதையோடுதான் இக்கதை “காந்தி” இதழில் வெளிவந்திருந்தது. எனினும் சிறந்தமுறையில் அவர் சிறுகதைகளைப்படைக்கத் தொடங்கிய காலம் “மணிக்கொடி” இதழ் வெளிவரத் தொடங்கிய பின்புதான்.

1933, September 17ல் ஒரு செய்தி இதழாகத் தோன்றிய வாரப்பத்திரிகையான மணிக்கொடி, இலக்கியத்திற்குமே ஒரு பகுதியை ஒதுக்கியிருந்தது என அறியமுடிகிறது. புதுமைப்பித்தன் 1934 Aprilல் இருந்து தனது சிறுகதைகளையும் கட்டுரைகளையும் இவ்விதழில் வெளியிட்டுவந்தார். இவரோடு கு. ப. ராஜகோபாலன், பிச்சமுர்த்தி போன்றோரும் எழுதினர். பின்னர் மணிக்கொடி இதழ் நின்று போனது. 1935 Marchல் இருந்து பி. எஸ். ராமையா என்பவரால் இவ்விதழ் “சிறுகதை இதழாக” வெளிவரத் தொடங்கிய போது தமிழ்ச்சிறுகதையானது உலகத்தரச்சிறுகதைகளின் அளவுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டு பேசப்பட்டது. இதற்காக முன்னின்று உழைத்தவர்களுள் புதுமைப்பித்தன் முக்கியமானவர். இவரோடு கு. ப. ரா. பிச்சமுர்த்தி, சி. சு. செல்லப்பா, சிதம்பரசுப்பிரமணியன், மௌனி, க. நா. சு. ல. சா. ராமாமிர்தம், பி. எம். கண்ணன் போன்ற பலரும் இணைந்த எழுதியவர்களாவர்.

புதுமைப்பித்தன் என்ற இலக்கியகர்த்தா தனியே சிறுகதைகள் மட்டும் எழுதியவரல்ல. கவிதை, நாவல், நாடகம், சினிமா, பத்திரிகையாசிரியராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக,

கட்டுரையாளராக, விமர்சகராக, எனப் பல துறைகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டிருந்தவர். எனினும் அவர் இன்றுவரை அவரது சிறுகதைகளின் மூலமாகத்தான் உலகத்தரத்தில் பேசப்படுபவர்.

இவ்வகையில் அவரது சிறுகதைகள் பற்றி குறிப்பிடுவோமெனில் புதுமைப்பித்தனைப் பொறுத்தவரை அவர் சிறுகதையுலகில் நுழைந்தகாலம் தனிமனிதன் சார்ந்த உணர்வுகளோ, பிரச்சினைகளோ, ஆசாபாசங்களோ, குடும்பச்சிக்கல்களோ, பேசப்படாதிருந்த காலம் என்பதோடு உயர்வர்க்கம் தாழ்ந்தவர்கள் மீது திணிக்கின்ற அதிகாரத்திணிப்பு

களும் பேசப்படாதிருந்த ஒரு காலமாகும். ஆனால் இக்காலத்தில் இவற்றுக்கு எதிர் மாறாக ஆங்கிலக் கல்வியின் விளைவால் உருவான நவீன சிந்தனைகளான பெண் விடுதலை, தீண்டாமைஒழிப்பு, சமூகவிடுதலை உணர்வு, எளிப் பல நவீனச் சிந்தனைகள் பழைய சமூகத்தினைக் கேள்விக்குட்படுத்திக் கொண்டிருந்த ஒரு காலமுமாகும். எனவே ஆங்கிலக் கல்விமுறையாலும், நவீன சிந்தனைகளாலும் மேலைத்தேய இலக்கியப் பரிச்சயம் பெற்ற புதுமைப்பித்தன், இவரின் சம காலத்தவர்களான, வ. வே. ஐயரையோ மாதவையாவையோ, கல்கியையையோ, ராஜாஜியையோ போன்று காவியரூபமான, பிரசாரத்தன்மையாய்ந்த பழைய விடயங்களையே தொடர்ந்தும் கையாளாமல், சமூகத்தில் எவ்வெவ் விடயங்களெல்லாம் பேசப்படாதிருந்தனவோ, எவ்வெவற்றையெல்லாம் சமூகம் எதிர்த்ததோ அவ்வெவற்றையெல்லாம் புதுமைப்பித்தன் புதுமையும் புரட்சியும்கொண்டு தனது சிறுகதைகளில் வெளிப்படுத்தினார்.

மேலும் மக்களைக் கிளக்கிளுப் பூட்டும் விதத்திலோ, உண்மையற்ற ஒரு கற்பனை உலகில் சஞ்சரிக்கச் செய்கின்ற யதார்த்தத்

திற்கு மாறானவிதத்திலோ, பிரசாரப் பாங்காகவோ அமையாத இவரது சிறுகதைகள், பெரும்பாலும், பொருளாதார ரீதியிலும் சரி ஏனைய சமூகக் கட்டுமானங்களாலும் சரி அவைபோன்ற பிறவற்றாலும் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு அந்த நிலையினை எதிர்கொள்ள முடியாது திணறும் நடுத்தர வர்க்கத்தினரது பொதுவான வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளையும், அதே வர்க்கத்தினரது ஒரு சாதாரண மனிதனின் அன்றாட வாழ்வினைக் கடத்த முடியாத அவனது குடும்பத்தின் நிலையையும், தனது கதைகளுடாக புதுமைப்பித்தன் சுட்டிக்காட்டுகின்ற உலகம் தமிழ்ச் சிறுகதை உலகில் வித்தியாசமானதே.

புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதைகள் பற்றி “ராஜமார்த்தாண்டன்” தனது “புதுமைப்பித்தனும் கயிற்றரவும்” எனும் நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்

“பொருளாதாரரீதியாகவும் சமூகரீதியாகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள் இருந்தும் இல்லாத நிலையில் இழுபறியான இரண்டும்கெட்டான் வாழ்க்கை நடத்தும் நடுத்தரவர்க்கத்தினர். சமூகாயத்தின் கட்டுப்பாடுகளை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமலும் அதேசமயம் அதை உடைத்தெறிந்துவிட்டு வெளியேற முடியாமலும் மன உழைச்சலில் வதைபடும் ஜீவன்கள், வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக தொலைதூரகிராமங்களில் இருந்து பிடுங்கி நகரங்களில் நடப்பட்டுத் திக்குமுக்காடும் மனித யந்திரங்கள் என்று வாழ்க்கையின் விதவிதமான மனிதர்களின் மனவுணர்வுகள் புதுமைப்பித்தனின் கதைகளில் காட்டப்படுகின்றன. தனது சமகாலப் படைப்பாளிகள் பார்க்கவிரும்பாத, பார்க்கத்தயங்கிய மனித வாழ்க்கையின் இன்னொரு பக்கத்தை எவ்விதத்தயக்கமும் இன்றி திறந்து காட்டியவர்..., இப்படி இருக்கிறது உங்கள் பொய்யான வாழ்க்கைமுறை, போலியான உழுத்துப்போன உங்கள் மதிப்பீடுகள், வக்கிரமான மன உலகங்கள் என்று முகத்திலடித்தாற்போல சாட்டி விட்டு, அதற்கான தீர்வுகளை சூசகமாகவேனும் முன்வைக்காமல் வாசகர்களை மேலும் யோசிக்கவைத்து வாழ்க்கை குறித்தான மாயைகளைத்தகர்த்துக் கேள்விகளை எழுப்பவைத்து விடுகிறார். “ என்று தொடர்ந்து குறிப்பிட்டுச்செல்கின்றார்.

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் பற்றிய விமர்சகர்கள் பலருள் “சுந்தரராமசாமி” குறிப்பிடத்தக்கவர். அவரது கருத்தினைக் குறிப்பிடுவோமெனில் “புதுமைப்பித்தனின் மொத்தப் படைப்புகளின் சாராம்சத்தையும் ஒற்றைச் சொல்லில் உருவகப்படுத்த ஆசை கொள்வோம் என்றால் “முரண்பாடுகள்” என்ற சொல்தான் நம் மனதில் வரும். முரண்பாடு

களின் எண்ணற்ற கோலங்கள், வகை பேதங்கள், விஸ்தரிப்புகள், சகல தளங்களையும் இந்த ஒற்றைச் சொல் ஊடுருவி வாழ்வின் கோலத்தை நிதர்சனப்படுத்திக்கொண்டே போகிறது...." என்று தொடர்ந்து கூறிச் செல்கிறார்.

இவ்வாறு புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட விடயங்கள் அனைத்திற்கும் அவர் தனது கதைகளில் கொடுத்த உருவ, உத்தி முறைகளைச் சுருக்கமாக நோக்குவோமெனில், 18ம், 19ம் நூற்றாண்டுகளில் மேலைத்தேயங்களில் சிறு கதைகளை எழுதியவர்களை சிறுகதைகளுக்குரிய (அனைத்து ஆக்க இலக்கியங்களுக்கும்) இலக்கணங்களையும் வகுத்துக் கொண்டனர். பொதுவாக ஒரு கதைக்குரிய உருவம் இதுதான் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டு எந்த எழுத்தாளராலும் எழுதப்படுவதில்லை. கதை முடிகின்றபோது உருவமும் தானாக வந்தமைகிறது. எனவே கதைகளுக்குரிய உருவமும் காலத்திற்கு காலம் மாறுபட்டுக் கொண்டே செல்லும். புதுமைப்பித்தனும் தனது மனோபாவத்திற்கு ஏற்ப கதைகளை எழுதியபோது அக்கதைகளின் உருவமும் புதுப்புது முறைகளில் அமைந்தன. இவ்வாறான ஒரு முறையிலே அவரது கதைகள் அமைந்தபோது, சிலர் அக்கதைகளின் உருவங்களைக் கண்டு "கதையா இது" தலையுமில்லை வாலுமில்லை" என்று கூறியோரும் உண்டு எனக் கூறப்படுகிறது. எவ்வாறாயினும் புதுமைப்பித்தன் கையாண்ட உருவம் தனித்துவமானது.

உத்திமுறைகள் எனும்போது விமர்சனப் பாங்கு, கதைமுடிவுக்குப்பின்னும் கதையினை வாசிப்போரை சிந்திக்கவைக்கின்ற தன்மை, பிரசாரப்பாங்கற்றதன்மை, சில இடங்களின் ஆசிரியரே நுழைந்து விமர்சனப்பாங்கான சுருத்துக்களை முன்வைத்தல், எனப் பல்வேறு விதமான உத்திமுறைகளை இலகுவான மொழிநடையூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார் புதுமைப்பித்தன்.

இவ்வாறான ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தின் சிறு கதை வளர்ச்சிப் போக்கில் ஒரு பெரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்திய புதுமைப்பித்தன் தனது கதைகளில் கையாண்ட ஒவ்வொரு விடயங்களும் அவருக்கு முன்னரோ அல்லது அவரது காலத்திலும் சரி வேறு எவராலும் கையாளப்படாதவையே. இந்தவகையில் புதுமைப்பித்தன் திமிழ்ச்சிறுகதையுலகில் என்றும் போற்றப்படும் முடிகுடா மன்னன் தான். இன்று புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் அனைத்தும் நாட்டுமையாக்கப்பட்டுவிட்டன. "புதுமைப்பித்தன் படைப்புகள் பலராலும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கப்பட்டதைப்போலவே நாட்டுமையாக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு எழுத்தாளனின் படைப்புகளை நாட்டுமை ஆக்

குவது என்பது அவருக்கு சமூகம் அளிக்கும் அங்கீகாரமும் கௌரவமும் ஆகும்." (காலச் சுவடு - ஜூலை - ஆகஸ்ட் 2002)

புதுமைப்பித்தன் வாழ்க்கை குறிப்பு.

இயற்பெயர் - வி. சொக்கலிங்கம்
விருத்தாசலம்.

பிறப்பு - 1906, April 25 - திருப்பாதிரிப் புலியூர்.

தாயார் - பர்வதத்தம்மாள்.

தங்கை - ருக்மணி அம்மாள்,

தம்பி - முத்துசாமி

திருமணம் - 1931 ஜூலை -

மனைவி - கமலா,

மகள் - தினகரி.

முதற்படைப்பு - "குலோப்ஜான் காதல்"
(1935 - October - 18)

மறைவு - 1948 - June 30 -

இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புகள்

"புதுமைப்பித்தன் கதைகள்" (1940-02-02)

"காஞ்சனை" (1943.12.23)

"ஆண்மை" (1947)

மொழி பெயர்ப்பு - - "உலகத்துச்

சிறுகதைகள்", "பேஸிஸ்ட் ஜடாமுனி" (1939)

"கட்சி தாயர்" ஆகியவையும் வெளிவந்தன.

பத்திரிகை - "ஊழியன்", "தினமணி", "தினசரி"

உதவியாசிரியர்.

சினிமா 1946 "அவ்வையார்" படத்துக்கு கதைவசனம் எழுதினார்.

(ஆனால் படத்தில் அது இடம்பெற வில்லை).

"காமவல்லி"

'ராஜமுத்தி'

"பர்வதகுமாரி புறடெக்ஸன்ஸ்" என்ற படக்கம்

பனியையும் ஆரம்பித்தார்

நாடகம் - "நாரத ராமாயணம்"

"சார், நிச்சயமா நாளைக்கு" (ஒரங்க நாடகம்)

"பக்த குசேலா" (நீண்ட நாடகம்)

கவிதை தொகுப்பு - "புதுமைப்பித்தன்

கவிதைகள்" "நிசந்தானோ சொப்பனமோ",

"ஓடாதீர்", "காதல் பாட்டு", "மகாகாவியம்"

"தொழில்", "இருட்டு", "பாதை" போன்றன.

நாவல் - "அன்னை இட்ட தீ" (முற்றுப் பெறாத நாவல்), "சிறுநனை"

நாவல்முயற்சி - "வஸந்தா" - காந்தியில்

1934ல் தொடர்கதையாக வெளிவந்தது.

மொழிப்பெயர்ப்புகள் - "உலகத்துச் சிறு கதைகள்",

"மணிபோசை" (சிறுகதைத் தொகுதி)

"பிரேதமனிதன்" (நாவல்)

"உலக அரங்கு" (நாடகக் கதைகள்)

"உலக அரங்கு" (நாடகக் கதைகள்)

ஜூலை - 5

எனது அறைமுழுதும்,
இருநாட்களாகக் கவிதிறது.
அவன் பேச்சு.

முடியல்ல...

விடாமல்பெய்யும்

பேய்மழையில்

பூட்டிய ஜன்னலைத் திறந்துவிட்டு

வெளியேறுகிறேன்.

மழை எனை நனைத்துக் கரைக்கிறது.

அவன் நினைவுகள்

ஒருதுளிகூட இறக்கவில்லை.

பக்கத்தில் தவளைகள் இரைகின்றன.

ஆடுகள் ஒதுக்கத்தில் அலருகின்றன.

கனலாய் நின்று

திரும்புகிறேன்

அறைமுழுதும்

சற்பூரமாய் அவன் வாசம்.

~த. மலர்ச்செல்வன்~ 06-07-04

பிரகடனம்

போர் கவைத்த கீறல்களை
மறந்து நிம்மதியுறுகையில்
மீளவும் சிலிர்த் தெழுக்கிறதே
உடல் உறுத்தும் நமைச்சல்!

பயவுணர்வு சீறிவருகிற

கணங்கள் பற்றியதான கருகலில்

புரள்கிறதெம்மனக்!

வெக்கையில் வெந்து

கமைகளாய் நகரும் அவதிகள்

சுதந்திரம் பாடுவதற்கான

காலங்கடத்தலில்

துளிர் உணர்வுகளும்!

உணர்வுகள் எரிதலில்

வெறுமையாய்க் கரையும்

நினைவுகள்!

இனி எமக்குள்ளொரு

பிரகடனம் செய்குவோம்!

இழப்புகளை மட்டும்

வாலாயப்படுத்துகிற

இத்தேசத்தில்

கருவறை யுகத்தோடு

சமாதியாவோமென!

விஜய்

தமிழில் நல்ல சினிமாவின் வரவிற்கான ஒரு கீறல்

ஓட்டோ கிராஃப்

தமிழில் சினிமா என்றால் அடிதடியும் ரவுடிசமும், நகைச்சுவையும் மனதிற்குள் சிக்காமல் வழக்கிப் போகின்ற கதையோட்டமும், எம்மத்தியில் ரசிப்புக்குரிய மசாலாச் சினிமாக்களாக பின்னிப் பிணைந்துள்ளன. இவற்றையெல்லாம் தாண்டி அண்மைக்காலமாக நல்ல தமிழ் சினிமாக்கள் வரத்தான் செய்கின்றன. அழகி, பாரதி, சொல்ல மறந்த கதை, கனவு மெய்ப்படவேண்டும் என்று இன்னும் சில. அந்தவரவில் ஓட்டோகிராஃப் இணைந்துகொள்ள முயன்றுள்ளது.

தமிழில் எல்லாப் படங்களிலும் காதல்தான் சித்துவிளையாட்டாகக் காட்டப்பட்டாலும் ஓட்டோகிராஃப் வித்தியாசப்படுகிறது. சலசலப் பில்லாமல் செந்தில்குமாரின் கடந்தகால நினைவலைகளின் ஏக்க சப்தங்களைக் காதலாக, நட்பாக, இன்பமாக, துயரமாக படம் அமைதியாகப்பார்க்கிறது.

காதல்; வாழ்வின் இயங்குதளத்தில் ஒருமையுள்ளி, எப்பொழுது? எப்படி? மனித மனங்களை அருட்டுமெனத் தெரியாது. அப்படித் தான் செந்தில் குமாரையும் பாலியல்

காலத்தில் அருட்டித்தொடர்கிறது. அதில் அவன் பல்வேறு நெருக்கடியினால், சமூகச் சூழலினால் தன் இதயத்தின் நேசிப்புக்களைத் தொலைத்து விடுகின்றான். அவற்றை இரை மீட்டி ஏக்கம் கொள்கின்றான். பின் புதிய தரிசனத்திற்கான வாழ்வினைத் தேடுவதாக படம் முடிவடைகிறது.

இப்படத்தின் பிற்தொரு சிறப்பு பெண் கதாபாத்திரங்களை கையாண்டவிரும். வழமை யாக தமிழ்ப் படங்களில் பெண்கள் காட்சிப் பொருளாகவும், தொப்புளில் பம்பரம் விடுவதும், குளியல் காட்சிகளும், சதைப்பசியைத் தூண்டும் காட்சிகள் காட்சிப்படுத்தும் தமிழ்

சினிமா ஓட்டோக்கிராஃப் கமலா, லதிகா, திவ்யா, கதாபாத்திரங்களினூடாக நிஜத்தின் ஜன்னல்களைத் திறந்துவிடுகின்றன. ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களும் யதார்த்தத்தின் சூழலில் நர்த்திக்கின்றன. இயல்போட்டம் மழுங்கிடாது சுயமான உணர்வு வெளிப்பாட்டில் மிகத் துள்ளியமாகக் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. காட்சித் தொகுப்பும் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது.

எனினும் கதையோட்டம் சற்றுத் தொய்வை ஏற்படுத்துகிறது. பாடல்கள் அவசியமற்றதாக காட்சிக்குள் திணிக்கமுயல்கின்றன. பாடல் இல்லாவிட்டால் படமில்லையென்ற மாயை இப்படத்திலும் உடைந்துபோகவில்லை. காதலும் செந்தில்குமாரோடு ஒட்டிப்போகின்ற விதம் யதார்த்தத்தையே கேள்வி கேட்கத் தோன்றுகிறது.

எப்படியோ ஓட்டோகிராஃப் தமிழில் நல்ல சினிமாவின் வரவிற்கான ஒரு கீறலைத் துளிர் விட்டாலும் ஆங்கில மோகத்தின் தாக்கத்தை படத்தின் தலைப்பிலே பார்க்கும்போது, தமிழில் சொற்பஞ்சம் வந்துவிட்டதா எனக் கேட்கத் தோன்றுகிறது.

செந்தில்

என். பக்கம்

செந்தில்

திசேராவின் வெளியீட்டு

நிகழ்வும் மட்டக்களப்பின் இலக்கிய வரட்சிச் சூழலும்

மிக நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு “மறுகா” வின் ஏற்பாட்டில் கிழக்கின் மற்றொரு சிறந்த சிறுகதைப் படைப்பாளியாக தன்னை வெளிப்படுத்திவரும் திசேராவின் இரண்டாவது, படைப்புகளின் தொகுப்பான வெள்ளைத் தோல் வீரர்கள் தொகுப்பின் வெளியீடும் விமரிசன நிகழ்வும் மட்டக்களப்பு வாசகசாலை கேட் போர்கூடத்தில் கடந்த 28-08-04 காலை பத்துமணிமுதல் நிகழ்ந்தேறியது.

மட்டக்களப்பு இலக்கியக் கூட்டங்கள் என்றால் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் உணர்வு பூர்வமாக நமக்குள் இன்னமும் செறிந்து நிற்கும் பெயர் வீ. ஆனந்தன் அல்லது மட்டக்களப்பு வாசகர்வட்டம் என்பதாகும். வீ. ஆனந்தன், தான் வாழும் காலத்தில் உயிர்த்துடிப்புடன் செயற்பட்டதோடு மட்டக்களப்பு இலக்கிய நிகழ்வுகளின் உயிர்த்துடிப்பாகவும் இருந்தவர். 90களை நினைவு கூர்ந்தால் அது வாயாரப் புகழும் அளவுக்கு பொற்காலம் என்று இருக்காவிட்டாலும், ஒரு இலக்கிய வசந்தம் ஓரளவுக்கென்றாலும் வீசிக் கொண்டு இருந்த காலமாக அது இருந்ததென்பது இன்னும் நம் நினைவுகளில் குளிர்மைசேர்க்கிறது. இதற்குச் சமாந்தரமாக கலை இலக்கியப் பேரவையும், “படி” சஞ்சிகைக் குழுவினரும் குறிப்பாக வாசு தேவன் (புவரசு) போன்ற படைப்பாளிகள்

சிலரும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும் மற்றுமொரு உண்மை. வீ. ஆனந்தனின் இழப்பிற்குப் பின்னர் அது ஈடுசெய்யப்படமுடியாத இழப்பு என்னும் அளவிற்கு, அத்தோடு மட்டக்களப்பின் இலக்கிய நிகழ்வுகளும் “அந்தப்பசுமையான” நாட்களும் முடிவுக்கு வந்தன.

அந்தநாட்களின் தொடர்ச்சியான இலக்கிய நிகழ்வுகள் காரணமாக, இத்தகைய கூட்டங்களுக்கு சமூகம் தருகின்ற, குறைந்தளவு என்றாலும் குறிப்பிட்டளவு ஒருதொகை நண்பர்களும், இந்தப்பாரம்பரியமும், மட்டக்களப்புச் சூழலில் ஏதோ ஒருவிதத்தில் தொடர்ச்சியாக கட்டிக்காக்கப்பட்டு வந்ததென்றே கூறலாம்.

இந்தச்சங்கிலி கடந்த பல ஆண்டுகளாக முற்றாகவே அறுந்துவிட்டதென்று கூறலாம். இடையிலே அவ்வப்போது சில கூட்டங்கள், நினைவுப் பேரவைகள் போன்றவை இடம்பெற்றிருந்த போதும் அவை, ஒரு கருத்தியை உள்ளார்ந்து நிகழ்ந்தவையென்று கூறமுடியவில்லை.

இத்தகைய ஒரு வரட்டுச்சூழலில்தான் திசேராவின் நூல்வெளியீடு நிகழ்ந்தேறியது. மீளத்துளிர்ந்த தென்பதன் கடினத்தை உணர்த்திய நிகழ்விது. “மறுகா”, நிகழ்த்தியே தீரவேண்டும் என்ற

பிடிவாதத்தோடு, பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வந்து நிகழ்த்தியதொன்றாகவும் இதைக்கூறலாம். இந்தப்பிடிவாதத்திற்கும், உயிர்த்துடிப்புள்ள இந்த இளைஞர்களின் ஆர்வத்திற்கும், மட்டக்களப்பு மீண்டும் “பிறக்கும்” என்ற அதங்கத்தின் சார்பில் முதலில் தலைவணங்குவோம். நம்முன் மிகநீண்ட பணி விரிந்துகிடக்கின்றது. மிகவும் கீழிருந்து நாம் மேலேழுந்து வரவேண்டியிருக்கிறது. விமர்சனங்களாக சொல்லப்பட்ட கருத்துக்களை, வந்திருந்தவர்களில் ஐயுறு சதவீதத்திற்கும் குறைவானவர்களால் கூட ஜீரணித்திருக்க முடியுமா? என்ற சந்தேகமும் நம்முன் எழுகிறது.

“மறுகா” உட்பட இன்னும் பல அமைப்புகளும் பலதனிநபர்களும் படைப்பாளிகளும், புதியதொரு உத்வேகத்துடன் செயற்படவுள்ள தங்களது ஆர்வத்தை, இந்தநிகழ்வில் வெளிப்படுத்தினர். “மறுகாவின்” உழைப்புக்கு கிடைத்த பலனாக நாம் இதைக் கூறலாம்

நாம் செய்யவேண்டியது இதுதான் முதலில் ஒன்றை மட்டும் செய்வோம். இந்த இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் முன்புபோல வரத் தொடங்குவோம். பிறகு மற்றவை தானாக நிகழும்.